

Wass Albert : Otthon

Igen, valahogy így van: Otthon az, ahova hazatérsz. Ittél valaki vár este. Ittél ismered a fal kopásait, a szőnyeg foltjait, a bútorok apró nyakörveit. Ittél úgy fekszel le az ágyba, hogy nem csak alszol, hanem pihenés. Nem csak pihenés, hanem kipihenés magad. Kipihenés az életet, az embereket, minted ittél otthon vagy, az az otthon.

Nem kell kőzárak. Elég egy szoba. Itá tizen vagytok benne, az se baj. Itá mind a tizen egyek vagytok ebben, hogy kőzár kőzár, amikor este hazatérsz. Nem kell kőzárak, csak egy szoba és egy érzés. Egy egészen egyszerű állati érzés: hogy ma itt éltek. Van egy ágy, amiben alszol, egy szék, amire leülöl, egy kőlyha, ami melegzet ad. És hogy ebben a kőzárban élöl szék, nagy és furcsa világban ez a kőzár kőlyha nem idegen és ma az enyém. Jól érzem magamat benne, ha kőzár az ablakon és kint csak az eső, vagy szél a szél. És hogy ha ide este bejövöl, meglelem azokat, akik még kőzárak tartoznak.

És az otthon.

Minden embernek mőzja van kőzár. Egy szék padlószoza és lehet otthon. Egy pőre is. Még egy gallyakból szőzalkott szőz és otthon lehet. Itá az ember önmagából és kőzárak szalamit.

Elég egy szék szőz, amit az útszélén találsz. Egy szőz, amit évenként kőzár a szőzben. Egy kőzár az asztalon. Egy ébrenszőz. Mit tudom én ezen apró kőzár magad az embernek útszélben.

It fontos az, hogy érezd: jobbra és balra Tőz all a világ, a maga szőzével, és a maga szőzárakával. Sit a nap, csak az eső, szék jőz és jőz jőz a széllel. Tannak szőz és fal és patak és emberek. És jól van ez így. Mert hiszen az ember úgyis elég keveset él. És még az is jó, hogy keveset él.

Itá mindent érezni tudod: nem vagy ottentalan a világban.